

HRISTOS ÎMPĂRATUL

Omul a fost creat liber, asemeni lui Dumnezeu și atâta vreme cât și-a păstrat libertatea în bine, el a trăit iluminat de Dumnezeu, plin de cunoștință și de neprihănire, în Rai. Prin păcat, oamenii au intrat în zona libertăților dramatice dintre bine și rău. Starea harică a dispărut din oameni, dar le-a rămas credința și nostalgia paradisului pierdut. Răul a luat forme tot mai ample și tot mai puternice, încât oamenii au pierdut contactul cu Dumnezeu. În dragostea Lui de oameni, Dumnezeu S-a revelat în poporul evreu, alegându-l să primească pe Hristos, Cel ce va fi Mântuitorul lumii. Hristos a dat creștinătății învățătura Sa, Duhul Sfânt și Însuși Trupul Său tainic, încât ea este sfântă prin El, este desăvârșită prin El și este veșnică prin El. Hristos lucrează în lume prin creștinătate. El vine mereu în lume prin creștinătate. El biruie păcatul și răul din lume prin creștinătate. Tot ce este sfânt în lume este lucrarea Duhului Sfânt din creștinătate. Ținta creștinătății este Împărăția lui Dumnezeu și frumusețea ei trezește la viață toate generațiile lumii. Spiritualitatea creștină conduce lumea, o înnoiește și o desăvârșește, atât sub aspect spiritual, cât și material. Creștinătatea dispune de harul nesecat al Duhului Sfânt, care îi dă putere nebiruită, încât nimeni nu o va putea sfărâma. Încercările satanice de a imita creștinătatea sunt sortite eșecului prin simplul fapt că nu sunt de ordin divin și nici nu năzuiesc spre Împărăția lui Dumnezeu. Răul în lume nu va veni numai prin forma antihristică, ci și prin forma hristoșilor mincinoși, adică acei creștini care nu vor fi autentici reprezentanți ai spiritualității creștine. Creștinătatea are datoria să lupte și să învingă puterile răului, sub toate formele în care o atacă. Creștinătatea se va regenera prin Hristos chiar și din cele mai grele erori, căci omenește vorbind, misiunea creștinătății trece prin epoci de criză și prin dezastre apocaliptice, deoarece așa se dovedește măreția oamenilor care cred în Dumnezeu. Biruința lui Hristos este certitudine. El nu poate fi învins. Nici creștinătatea nu poate fi învinsă. Creștinătatea rămâne o taină în mijlocul lumii, prin care lucrează Însuși Hristos. Creștinătatea triumfă fără a aborda un spirit triumfalist, căci în acest veac ea rămâne mereu slujitoare, și nu se poate odihni decât când lumea va fi fost pregătită, atât spiritual cât și material, de a avea Împărat pe Hristos, moment care echivalează cu transfigurarea lumii. Atunci va fi o lume nouă și un cer nou, va fi o lume care va ști să facă tot binele după voia lui Dumnezeu. Creștinătatea trebuie să fie în acest veac o imagine a acestei lumi cerești desăvârșite, căci numai așa își poate juca rolul de mântuitoare a lumii. Creștinătatea trebuie să fie asemenea lui Hristos, ca prin El, cu El și în El să mântuiască lumea. Biserica are rol sfânt în lume, căci prin ea se păstrează și se perpetuează prezența lui Hristos. Amin.

Sfântul Cuvios Antonie cel Mare – 17 ianuarie

Sfântul Antonie s-a născut în secolul al III – lea d.Hr., în epoca Marelui Constantin, în Alexandria. Avea părinți evlavioși, dar și bogați, care murind l-au lăsat moștenitor al unei mari averi. N-a vrut însă să învețe carte. Încă de tânăr se ducea la biserică. Într-o duminică a auzit în Evanghelie că Hristos spune acelui om bogat care căuta desăvârșirea: „Dacă voiești să fii desăvârșit, mergi, vinde ale tale și dă-le săracilor” (Matei 19, 21), adică să îți vinzi averile și să le împarți nevoiașilor. El a auzit acest cuvânt pentru prima oară și nu a fost nevoie să-l mai audă o dată. Imediat a spus: „Acest cuvânt se referă la mine”. Și imediat ce a ieșit din biserică, a luat eroica hotărâre și a mers mai departe: a vândut toate cele moștenite – 300 de țărini alese, a dat banii săracilor, iar după ce s-a îngrijit de mica sa soră orfană, s-a dus și a ieșit din cetate spre pustie. Acolo a trăit 105 ani.

În Alexandria existau înțelepți, care citeau multe cărți. Aceștia au auzit de faima Sfântului Antonie și nu se pricepeau cum un analfabet reușise să ajungă la astfel de măsuri. S-au dus deci și l-au aflat în pustie. Îl întreabă:

- Noi ne ostenim citind pe Platon, pe Aristotel, pe atâția înțelepți. Tu ce cărți citești?

- Eu, zice, studiez cărțile pe care voi nu le băgați în seamă.

- Care sunt aceste cărți?

- Sunt cărțile lui Dumnezeu care se află înaintea noastră. Prima carte este soarele care ne luminează ziua, ne încălzește, ne dăruiește viață. „Mare ești, Doamne, și minunate sunt lucrurile Tale”. „Slavă Ție, Celui ce ne-ai arătat lumina...” Altă carte este luna cu lumina ei smerită din timpul nopții. O carte este și pământul pe care locuim. O carte este marea cea mare și nesfârșită. O carte sunt râurile, carte sunt plantele și arborii, carte animalele și păsările, carte toate acestea de la cele mai mici până la cele mai mari. Carte este natura. Acestea sunt, zice, cărțile pe care le citesc și le studiez. Și mă minunez și zic și eu: „Cine este Dumnezeu mare ca Dumnezeul nostru? Tu ești singurul Dumnezeu care faci minuni” (Ps. 76, 14-15).

Au rămas uimiți și au plecat gânditori.

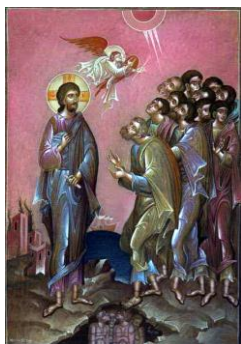
În vremea Marelui Antonie trăia în Alexandria un teolog orb. Se numea Didim și știa pe dinafară Sfânta Scriptură. Așadar Marele Antonie l-a întâlnit și îi zice:

- Să nu te întristezi că nu ai ochi trupești. Astfel de ochi au și muștele, și țânțarii, și toate animalele. Tu ai alți ochi, ochi îngerești, care îl văd pe Dumnezeu și lumina Lui.

„Fericiți cei curați cu inima, că aceia vor vedea pe Dumnezeu” (Matei 5, 8).

Astăzi oamenii sunt orbi. În atâtea mii câți văd?

De ce a trăit Hristos în Galileea, la Capernaum, cu neamurile, cu nevrednicii și nu cu presupușii pioși din Ierusalim? Pentru a arăta tuturor mesajul iubirii Sale, transpus în cotidian, în viața de zi cu zi: „Iată, Eu Mă apropii de tine, oriunde te-ai afla”. A trăit cu cei săraci și sărmani. S-a apropiat de ei, se apropie și de noi. Galileea neamurilor este practic lumea întreagă de atunci și până la sfârșitul veacurilor. Galileea neamurilor este și în vremea noastră, în țara noastră, în Biserica noastră. Iar Iisus Hristos se apropie de noi și trăiește printre noi. El încă o face și în prezent și nădăjduim că nu ne va lăsa nici în cele care ne stau înaintea, provocări și dificultăți. El trăiește în noi prin Cuvintele Sale și prin Sfintele Taine. Nici o Biserică, oriunde s-ar afla, nu este prea mică sau îndepărtată pentru ca El să nu fie prezent cu Trupul Său cel Sfânt și cu Scump Sângene Său într-însa. Domnul își arată desăvârșita lui umanitate, asumându-și toate neputințele noastre și trimite semnul dragostei Sale în toate cotloanele lumii, până în cele mai umbroase locuri sau ținuturi. Iisus Hristos, Fiul lui

Dumnezeu, Se smerește pe Sine și se face una cu oamenii, cu neamurile, cu toate popoarele. Hristos Domnul se apropie de noi pentru că ne iubește atât de mult, arătându-ne cum putem scăpa de urâciunea noastră, de balastul vieții noastre, cu toate dezamăgirile, bolile și de mizeria păcatului nostru. O spune în câteva cuvinte simple. Sfântul Ioan Botezătorul și ceilalți profeți nu au

propovăduit nimic altceva. Un mesaj scurt și pregnant care exprimă totul: „Pocăiți-vă, căci s-a apropiat Împărăția cerurilor”. S-a apropiat Iisus Hristos Domnul, Împărăția cerurilor și prin aceasta stăpânirea lui Dumnezeu. Iisus Hristos Se apropie de oameni, de neamuri și de toate popoarele. Dumnezeu nu vrea să stăpânească altfel decât prin Iisus Hristos, Fiul Său Cel Unul Născut, și astfel stăpânirea lui Dumnezeu se apropie de toți oamenii prin El. Iar fundamentul acestei stăpâniri ne-a fost revelat la doar câțiva ani după cuvântarea lui Iisus, dovedit prin realitatea morții și învierii Domnului Hristos. Prin aceasta, Dumnezeu ne-a arătat cum și cât Se apropie de noi toți și ne ajută să ieșim din zbuciumul vieții noastre păcătoase. Pe Cruce și în Învierea Sa, a nimicit rădăcina tuturor păcatelor, dăruindu-ne viață și invitându-ne să fim părtași vieții veșnice. „Pocăiți-vă!” este invitația la o viață nouă. Acest imperativ reprezintă îndemnul la viața aflată sub stăpânirea lui Dumnezeu, la o viață izvorâtă din puterea părtășiei la moartea și învierea lui Hristos. „Pocăiți-vă!” înseamnă să întoarcem toată ființa noastră spre Părintele luminilor, de la care vin toată darea cea bună și tot darul desăvârșit. „Pocăiți-vă!” înseamnă să schimbăm perspectiva privind în adâncul lucrurilor. „Pocăiți-vă!” înseamnă să ajustăm gândirea la noile circumstanțe! Așadar, suntem chemați să nu mai îngăduim ca legile acestei lumi să ne determine gândirea și acțiunile. Nici egoismul, principiul performanței, fricile de tot felul sau invidia nu ar trebui să guverneze viața noastră. Iisus Hristos ne invită să ne schimbăm mintea, primind viața.

ZIUA	ORA	SLUJBE / ACTIVITĂȚI
Miercuri 14 ianuarie	17:00	Paraclisul Sf. icoane Portărița
Vineri 16 ianuarie	17:00	Vecernie la Biserica „Sf. Antonie”
Sâmbătă 17 ianuarie	07:00	Sfânta Liturghie și pomenire
	17:00	Vecernia Duminicii a 29-a
Duminică 18 ianuarie	07:00 - 11:00	Utrerenia duminicii a 29-a Sfânta Liturghie
	11:00	Program de bibliotecă

Un tâlhar schimbat

Un tâlhar s-a hotărât să jefuiască o mănăstire. Seara, pe la amurg, s-a apropiat de porți și l-a văzut de pe zid o călugăriță. „Vai!”, a strigat aceasta, începând în grabă să tragă clopotele. „Surorilor, veniți încoace repede! A rămas un părinte afară, stă acolo și nu poate să intre!” Toate au dat fuga, au deschis porțile, l-au întâmpinat cu lumânări, cu cinstire. Tâlharul s-a pierdut cu firea și nu știa ce să mai facă. „Eu am venit să fac rău și ele mă primesc atât de frumos”, se mira el și a fost atât de cutremurat încât s-a pocăit îndată. Atât de mare este puterea gândului bun, că poate schimba până și cugetul aproapelui.

Oamenii învață de la oameni

Uneori, ne confruntăm cu oameni violenți, hotărâți să ne facă rău, agresivi verbal sau care îndreaptă gânduri neplăcute asupra noastră. Câteodată, aceștia ne cunosc de mai multă vreme sau ne întâlnesc pentru prima oară. Că-i știm ca prieteni, colegi, vecini sau că-i întâlnim întâmplător la o coadă la magazin sau la o manifestare, ei sunt cei cu care socializăm și interacționăm, ei fac parte din universul nostru. Să le găsim scuze sau circumstanțe atenuante întotdeauna, încurajându-i astfel să perpetueze comportamentul urât, nu este o soluție nici pentru ei, nici pentru noi. Oamenii răutăcioși nu se vor îndrepta dacă noi continuăm să-i iertăm. Și nici noi nu ne vom simți bine fiindcă ei vor continua să ne facă rău. Cel mai indicat este să-i facem cumva să înțeleagă că procedează greșit, atrăgându-le atenția direct sau printr-o reacție la care ei nu se așteaptă.

Gândul bun e o forță

Când te duci spre cineva cu gânduri bune, când nu răspunzi la ură cu ură, ci cu bunătate, cel răuvoitor își va pune întrebări și, cunoscându-te așa cum ești, vrând-nevrând va începe să se poarte diferit. Să răspunzi la zâmbet cu zâmbet e ușor, e o reacție naturală. E atât de firească încât uităm uneori de ea. Să fii tu cel care începe să zâmbească este un pas pe care nu mulți se gândesc să-l facă sau nu știu cum. Inițiază tu o legătură frumoasă! Fă tu primul pas! O îmbrățișare, o mână întinsă, un zâmbet. De obicei, oamenii se schimbă datorită acestor interacțiuni cu oameni spontani, blânzi, calzi, care expun ce au ei mai senin în sufletul lor minunat. Oamenii învață de la oameni. Cum pe un copil îl educă un adult, pe adult îl educă o mare personalitate. Se educă singur, da, dar are modele care să-l inspire. Un om mare posedă forța gândului și multe calități. Cu cât este mai evoluat, cu atât este mai bun și mai înțelept. Amin.